

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/252/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204764
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5412204764.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Olgy Belkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocneným zástupcom TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Údernícka č. 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: S. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. č. XX, o zaplatenie sumy 323,64 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 5. marca 2013 č. k. 4C/134/2012 -58, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom zo dňa 05. 03. 2013 č. k. 4C/134/2012 -58 návrh zamietol. Náhradu trov konania súd odporcovi neprisúdil.

V prvom rade súd vo veci posudzoval námietku právnej neúčinnosti Dohody o uznaní záväzku. Zo zmluvy č. 7606267691 o prenájme s následnou kúpou veci uzatvorenou dňa 04. 07. 2000 mal zistené, že na jej základe bol odporcovi prenajatý vysávač zn. Elektrolux 21020 v hodnote 3.666,- Sk a veža zn. Philips FW 768P v hodnote 17.163,-Sk. Odporca zložil počiatočnú platbu 10 % t.j. 2.079,- Sk. Mesačné splátky boli dohodnuté vo výške 1.875,- Sk v počte 10-tich splátok, vždy do každého 10. dňa v mesiaci. Z toho je zrejmé, že prvá splátka mala byť zaplatená dňa 10. 08. 2000 a posledná dňa 10. 05. 2001. Premlčacia lehota pre zaplatenie poslednej splátky začala potom plynúť podľa § 101 Občianskeho zákonníka dňa 11. 05. 2001 a skončila dňa 11. 05. 2004. V tejto lehote navrhovateľ ani jeho predchodca pohľadávku neuplatnili. Dňa 30. 09. 2009 podpísal odporca ako dlžník a navrhovateľ ako veriteľ v zast. I. Y. "Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku". Z obsahu dohody súd zistil, že v bode 2. uznanie záväzku je uvedené, že sa jedná o dlh na základe zmluvy s pôvodným veriteľom Consumer Finance Holding a.s. č. 182219 zo dňa 04. 07. 2000. O tom, že uznáva premlčaný dlh mal mať odporca vedomosť podľa ods. 3.1 posledná veta dohody. Túto skutočnosť odporca popieral a súd bol názoru, že ani z výpovede svedka I. Y. konajúceho v mene navrhovateľa nie je možné túto skutočnosť vyvodiť. Tento potvrdil, že klientom vysvetľuje jednotlivé body až keď sa títo na niečo pýtajú, klientov navštevuje na rôznych miestach, nemá zriadenú osobitnú kanceláriu, kde môže vec s klientmi prejednať a dohody neposkytuje na preštudovanie. Jedná sa pri tom o predtlačené formulárové dohody, ktoré musí klient prijať ako celok. Je možné v tomto prípade uveriť odporcovi, že nevedel o akú pohľadávku sa jedná, nakoľko pôvodne uzatvoril zmluvu so spoločnosťou Quatro a dlh je vymáhaný spoločnosťou EOS KSI pritom navrhovateľ nepreukázal, že odporca bol upovedomený o prechode pohľadávky na spoločnosť Consumer Finance Holding a.s a následne o postúpení pohľadávky na navrhovateľa. Číslo zmluvy

uvedenej v dohode je 182219 a v zmluve 7606267691. Je teda celkom možné, že odporca, ktorý dohodu podpísal nemal vedomosť, že sa jedná o túto konkrétnu dlžobu z predmetnej zmluvy tvoriacej prílohu žaloby. Táto skutočnosť sa nepreukázala ani z výpovede svedka. Skutočnosti, ktoré súd zistil v súvislosti s námietkou premlčania vznesenou odporcom súd vyhodnotil v jeho prospech, nakoľko dospel k záveru, že odporca v čase uznania dlhu dňa 30. 09. 2009 nemal vedomosť o tom, že uznáva tento konkrétny premlčaný dlh. Je tiež potrebné upozorniť, že pri podpisovaní dohody navrhovateľ odporcovi nepreukázal splnenie hmotnoprávnej podmienky uznania dlhu a to jeho existenciu v čase podpisu dohody pričom bolo jeho povinnosťou tento dlh preukázať a preto v zmysle ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka uznávací prejav odporcu nevyvolal účinky, spojené s uznaním dlhu. Z hľadiska plynutia premlčacej doby to znamená, že nedošlo k začatiu plynutia novej desaťročnej premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v ktorej si mohol navrhovateľ uplatniť premlčané právo pretože, k prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a k začatiu plynutia novej desaťročnej doby dôjde len za predpokladu, ak uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre právne úkony.

Súd bol názoru, že právny dôsledok uznanie dlhu zo strany odporcu nenastal a nedošlo k plynutiu novej premlčacej lehoty, nakoľko odporca nemal vedomosť, že uznáva premlčaný dlh, keďže v tomto prípade nedošlo k uznaniu osobitnou formou, ale len ako súčasť predtlačenej formulárovej dohody, ktorá bola daná na podpis odporcovi so všetkými tam uvedenými podmienkami bez možnosti akéhokoľvek zásahu odporcu do dohody. Z uvedeného dôvodu uznanie premlčaného dlhu odporcom nezaložilo plynutie novej desaťročnej premlčacej doby. Pri rozhodnutí súd vychádzal z ust. § 100 ods. 1, 2 a 3, § 101, § 103, § 110 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39 a § 558 Občianskeho zákonníka.

Za potrebné považoval podotknúť, že odporca uzatvoril nájomnú zmluvu s následnou kúpou prenajatej veci ako spotrebiteľ, a preto posudzoval aj to, či sa navrhovateľ správal s potrebnou odbornou starostlivosťou voči odporcovi pri uzatváraní dohody o uznaní dlhu. Tieto skutočnosti súd nezistil, naopak mal za to, že navrhovateľ v danom prípade využil odporcu ako slabšiu zmluvnú stranu a použil voči nemu nekalú obchodnú praktiku spočívajúcu v tom, že umiestnil text o vedomosti premlčaného dlhu v poslednom riadku odseku označeného ako „Forma splatenia záväzku“ a teda, podľa názoru súdu, toto nasvedčuje tomu, že zo strany navrhovateľa nebola vynaložená starostlivosť zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi.

Pri rozhodnutí o trovách konania súd vychádzal z ust. § 142 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a odporca si trovy neuplatňoval.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu.

Navrhovateľ tvrdil, že v danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka (teda namiesto pôvodnej premlčacej doby odo dňa, keď došlo k uznaniu, začne plynúť nová desaťročná premlčacia doba) zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Zároveň poukázal na ustanovenie čl. 3 bod 3.1 dohody, v ktorej odporca potvrdil svoju vedomosť o premlčaní dlhu, tzn. v danom prípade nastali účinky ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka, a to že záväzok uznaný odporcom čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval. Úprava obsiahnutá v ustanovení § 558 Občianskeho zákonníka spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátenej domnienky, že dlh v čase uznania trval. Úprava obsiahnutá v § 558 Občianskeho zákonníka spája vedomosť toho kto uznal premlčaný dlh, po jeho premlčaní so vznikom vyvrátenej domnienky, že dlh v čase uznania trval.

Podľa navrhovateľa odporca ho sám požiadal o úhradu dlžnej sumy v splátkach, resp. uviedol, že nie je schopný uhradiť dlžnú sumu v plnej výške naraz. Navrhovateľ umožnil odporcovi splácanie dlžnej sumy v mesačných splátkach, a teda sa snažil v záujme odporcu predísť súdnemu konaniu. Je podľa neho logické, že si musí zabezpečiť vymožitelnosť svojej pohľadávky pre prípad neskoršieho neplnenia splátkového kalendára odporcami, a to práve uznaním dlhu zo strany odporcov, s čím je spojené aj plynutie novej premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené je absurdné hovoriť o zhoršení postavenia spotrebiteľa uzatvorením dohody, keďže ide o prejav slobodnej vôle odporcu, ktorý si je vedomý svojho záväzku, uzavrieť s navrhovateľom predmetnú dohodu a svoj záväzok postupne splatiť v dohodnutých

splátkach. Navrhovateľ nemusel vyhovieť žiadosti odporcu a mohol sa hneď domáhať svojho nároku súdnou cestou.

Daným prístupom súdu dochádza k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov a k neprimeranej ochrane spotrebiteľa vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, ktoré mu zo záväzkového vzťahu vyplývajú. Žiadne zákonné ustanovenie nebráni súdnemu uplatneniu aj premlčaného práva a zároveň premlčaním dlh nezaniká, teda nemožno ani pri najmenšom hovoriť o použití nekalých obchodných praktík. V danom prípade došlo navyše k uznaniu dlhu, a teda k plynutiu novej premlčacej doby. Konanie odporcu nemožno považovať za morálne a čestné, a preto nemožno súhlasiť s tým, resp. je absurdné, aby takému konaniu bola zo strany súdu poskytnutá ochrana.

Navrhovateľ nesúhlasil so zamietnutím žalobného návrhu z dôvodu premlčania, nakoľko je zrejmé, že ak by aj odporca v čase uznania dlhu nevedel o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, t. j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby v takomto prípade nastupuje. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR (sp. zn. 3Cz/6/1968, 33Cdo/155/2007, 33Odo/934/2005, 33Odo/1039/2004, 33Odo/133/2005).

Ďalej navrhovateľ uviedol, že predmetná dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie. Jej obsah nie je tak rozsiahly, aby sa s ním odporca nemal možnosť oboznámiť a okrem toho odporca dohodu podpisoval vo svojom bydlisku, kde mal možnosť si ju v pokoji prečítať a v prípade, ak mal záujem uzatvoriť dohodu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou svoj súhlas svojím podpisom, resp. odmietnuť ju a nepodpísať, ak s jej obsahom nesúhlasil. Nemožno spochybníť, že ide o prejav slobodnej vôle odporcu, ktorý si je vedomý svojho záväzku, uzavrieť s navrhovateľom predmetnú dohodu a svoj záväzok postupne splatiť v dohodnutých splátkach. V predmetnej dohode nie je určená výška splátok, nakoľko odporca žiadal splnenie dlhu v neprimerane nízkych splátkach v porovnaní s výškou istiny, čím by sa doba splácania neúmerne predĺžila, avšak navrhovateľ sa nebráni plneniu dlhu aspoň čiastočne.

Podľa navrhovateľa dohodou dochádza k zmene v obsahu záväzku zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že odporcovi je umožnené splácať záväzok v splátkach. Dochádza teda k zmene v spôsobe plnenia záväzku. V nadväznosti na uvedené navrhovateľ zdôraznil, že dohoda o zmene v obsahu záväzku je zmluvný vzťah, ktorý vznikol medzi navrhovateľom ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom, pričom navrhovateľ ako postupník tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej úpravy. Z uvedeného potom vyplýva, že ustanovenie dohody o tom, že odporca uznáva svoj záväzok nemohlo byť odporcovi vnútené ako neprijateľná podmienka v spotrebiteľskej zmluve a na dohodu sa nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Navrhovateľ bol názoru, že odporca po tom, čo sa oboznámil s obsahom dohody, svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznal a vyjadril svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky. Odporca nebol k podpisu dohody žiadnym spôsobom donútený, uzatvorením predmetnej dohody taktiež nedochádza k zhoršeniu postavenia odporcu ako spotrebiteľa, ale práve naopak, navrhovateľ poskytol odporcovi možnosť plniť už existujúci splatný záväzok, s plnením ktorého sa odporca dostal do omeškania, v splátkach.

Takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je ničím neobvyklým a už vôbec ju nie je možné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Z vykonaného dokazovania nie je vôbec zrejmé, ako dospel súd k záveru, že dohoda o splátkach medzi veriteľom a dlžníkmi je nekalá obchodná praktika.

Spôsob vyhodnotenia predložených dôkazov súdom navrhovateľ považoval za zarážajúci, nakoľko súd sa len stotožnil s účelovým a ničím nepreukázaným tvrdením odporcov (správne má byť odporcu) s cieľom vyhnúť sa plateniu svojich dlhov, pričom súd vôbec neprihliadol na jednoznačný dôkaz, že odporcovia (správne malo byť odporca) sa dohodol s veriteľom na splátkach, zároveň uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi. Navrhovateľ považoval takéto vyhodnotenie listinných dôkazov za bezbrehú a ničím neodôvodnenú ochranu odporcu ako spotrebiteľa a porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, ktorá vedie k tomu, že osoby, ktorým bol poskytnutý úver, tento nakoniec nebudú musieť vrátiť. Takýmto postupom súdu budú veritelia nútení neposkytovať dlžníkom možnosť splácania dlhu v splátkach, ale okamžite pohľadávky uplatniť na súde.

Ďalej navrhovateľ nesúhlasil, aby bol zaviazaný na úhradu trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka a v ďalšej časti uviedol z akých nasledovných dôvodov. Tieto dôvody však odvolací súd neuvádza, nakoľko v danej veci do konania nevstúpil vedľajší účastník na strane odporcu.

Navrhovateľ teda navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že jeho návrhu vyhovie, resp. aby rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu.

Pridržiaval sa svojich vyjadrení, že nemal vedomosť o tom, že uznával premlčaný dlh, ktorú skutočnosť zdôraznil aj o samotné vyjadrenie svedka Y.. Z výpovede tohto vyplynulo, že ani on mu neposkytol (a v mnohých obdobných prípadoch neposkytuje) bližšie vysvetlenie o premlčaní dlhu a ani o tom akú pohľadávku vymáha. K uznaniu premlčaného dlhu nedošlo osobitnou formou, ale len formou predtlačenej textu bez akejkoľvek možnosti zásahu, navyše zakomponovaním v texte v časti označenej ako Forma splatenia záväzku. Podľa odporcu preto nedošlo k právne účinnému uznaniu dlhu, a teda s poukazom na dôvodne vznesenú námietku premlčania súd návrh zamietol.

Ďalej odporca uviedol, že tak ako v mnohých iných prípadoch navrhovateľa, aj v jeho prípade bolo zámerom navrhovateľa dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 30. 09. 2009 spôsobom aký nemôže požívať právnu ochranu. Uvedené konanie navrhovateľa v súlade s ustálenou judikatúrou slovenských súdov hodnotil ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu, a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa - navrhovateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší jeho správanie ako priemerného spotrebiteľa. Uznanie dlhu jeho osobou je nevyhnutné považovať za právne neúčinné, pretože nevedel o jeho premlčaní tak, ako to vyžaduje ust. § 558 Občianskeho zákonníka. Ako už skôr uviedol, pri podpísovaní dohody nemal vedomosť o premlčaní uplatnenej pohľadávky, dokonca nevedel čo slovo premlčanie znamená.

Odporca považoval za potrebné opätovne zdôrazniť, že právny vzťah, ktorý existuje medzi navrhovateľom a ním je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, a teda aj na právny úkon uznania dlhu, čím považoval vyjadrenia navrhovateľa v podanom odvolaní ako účelové a ničím nepodložené. Za potrebné považoval zdôrazniť, že v danom prípade pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní záväzku došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane, alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Odbornú starostlivosť i podstatné narušenie ekonomického správania spotrebiteľa definoval súd I. stupňa vo svojom rozhodnutí a treba súhlasiť s tým, že v danom prípade pri uzatváraní takejto dohody došlo k nekalej obchodnej praktike, pretože obidva tieto znaky nekalosti boli naplnené. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany navrhovateľa došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ako aj s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax slovenských súdov (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/37/2012-88 zo dňa 07. 06. 2012) odporca navrhol, aby krajský súd rozsudok okresného súdu podľa ust. § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom

rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Odvolací súd podrobne preskúmal rozhodujúcu otázku, ktorá bola vo veci vznesená a to či v danom prípade došlo k uznaniu dlhu zo strany odporcu a či toto založilo plynutie novej desaťročnej premlčacej doby.

Okresný súd po vykonanom dokazovaní a to oboznámením sa s obsahom dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 30. 09. 2013, výsluchom odporcu ako účastníka konania a výsluchom svedka konštatoval, že právny následok uznania dlhu zo strany odporcu nenastal, nakoľko odporca nemal vedomosť, že uznáva premlčaný dlh keďže nedošlo k uznaniu osobitnou formou, ale len ako súčasť predtlačenej formulárovej dohody, ktorá bola daná na podpis odporcovi so všetkými tam uvedenými podmienkami bez možnosti akéhokoľvek zásahu odporcu do dohody.

Vychádzajúc z obsahu uvedenej dohody ako aj okolnosťami za akých k jej uzavretiu došlo aj odvolací súd považoval uznanie dlhu za právne neúčinné pretože aj keď uznať možno aj premlčaný dlh uznávajúc prejav dlžníka bude mať právne účinky len vtedy, ak dlžník vedel, že dlh je premlčaný, pričom v konaní nebolo preukázané, že odporca vedel o jeho premlčaní ako to vyžaduje § 558 Občianskeho zákonníka.

Odvolanie odporcu, namietajúceho nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v tom, že zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu, nepovažoval odvolací súd za dôvodné. Bol názoru, že na základe ust. § 558 Občianskeho zákonníka možno uznať aj premlčaný dlh za podmienky, že ten, kto dlh uznal, o tomto premlčaní vedel (R 51/1968). Písomným uznaním premlčaného dlhu čo do dôvodu výšky právne účinky už vzniknutého premlčania zaniknú a právo sa začne premlčovať znova (tentoraz v 10-ročnej premlčacej dobe). Ak však uznávajúc nevedel o premlčaní dlhu, výkladom a contrario možno dospieť k záveru, že uznanie dlhu vyššie uvedený právny následok nemá.

Rovnako odvolací súd považoval za správne aj konštatovanie súdu o tom, že navrhovateľ v danom prípade využil odporcu ako slabšiu zmluvnú stranu a použil voči nemu nekalú obchodnú praktiku.

Na tomto mieste dodáva, že právny vzťah, ktorý existuje medzi navrhovateľom a odporcom je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a teda na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon uznania dlhu. V danom prípade pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa (§ 7 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa). Podľa odvolacieho súdu konanie odporcu by súd aproboval v prípade, ak by podnet na uzavretie dohody vyšiel z jeho strany alebo síce zo strany navrhovateľa ale s poučením o následkoch uznania premlčaného záväzku. V danom prípade však k takému dobrovoľnému rozhodnutiu so znalosťou veci zo strany dlžníka nedošlo. Naopak, navrhovateľ v snahe reparovať pochybenie svoje, resp. pochybenie svojho právneho predchodcu spočívajúce v nepodaní návrhu včas (pred uplynutím premlčacej doby) a vyhnúť sa tak novej námietke premlčania a zamietnutia návrhu, sofistikovane pomocou osôb v jeho záujme konajúcich, obchádza dlžníka a pod zámienkou výhodnosti podpísania splátkového kalendára ako listiny, ktorá má dlžníka uchrániť pred problémami, do tejto listiny inkorporuje aj vyhlásenie o uznaní dlhu (samozrejme bez vysvetlenia dlžníkom). Z toho hľadiska dohoda o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku ako nekalá obchodná praktika je aj neplatná.

Vzhľadom na vyššie uvedené bol odvolací súd toho názoru, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, stotožnil sa s jeho skutkovým a právnym záverom a rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Z týchto dôvodov rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa zakladá na ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca bol v odvolacom konaní úspešný, avšak trovy odvolacieho konania si neuplatnil (§ 211 ods. 2, 151 ods. 1 O. s. p.), pričom ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že sa odporcovi náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.